

Vilniaus Reformatų žinios

Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius, ir Jo ausys išgirs jų maldas /1Pt 3,12/

2004m. rugpjūtis

Nr. 4/53

Dievas neverčia žmogaus pas Jį ateiti, bet ateinančio neatstums

Niekas negali ateiti pas mane, jei mane pasiuntęs Tėvas jo nepatraukia.

Evangelija pagal Joną 6,44

”Kai paaugsiu, kai pasensiu, imsiu domėtis Dievu“. Taip sako labai daug žmonių. Tačiau tai labai rizikinga ir neprotinga! Juk nėra jokios garantijos, kad gyvensi tiek ilgai, jog pasensi, ir kas sakė, kad tada labiau norėsi ir galėsi siekti Dievo artumo? Be to, būtu neprotinga laukti taip ilgai ir iki tol gyventi tuščią, neturiningą gyvenimą be Jėzaus.

Niekas neturi būti tikras tuo, kad pas Jėzų galima ateiti bet kada, kai tik panorėsi. Mes juk ką tik sužinojome, kad tai įmanoma tik tada, kai Dievas mus pakviečia! Tik tada galime ateiti pas Jėzų ir būti išgelbėti.

Ateiti pas Jėzų yra svarbiausias sprendimas žmogaus gyvenime. Būtent todėl tas sprendimas turi būti tikras. Neužtenka vien aplankyti Jėzų. Kartą atėjęs pas Jėzų, turi būti pasirengęs pas Jį ir likti. Nuo tos akimirkos Jis turi būti tavo išganytojas ir Karalius. Turi atiduoti Jam širdį, viską, leisti Jam visiškai tvarkyti tavo gyvenimą.

Nebijok, kad Jis nepriims tavęs. Dievas žadina ilgesį tavo sieloje ne dėl to, kad atėjus priimti išganyto dovanos nusiųstų nuo tavęs. Jėzus yra pažadėjęs: ”Ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn6,37). Niekas nekelia sąlygų, niekas nesiiima analizuoti sielų. Jėzus tave priima tokį, koks esi!

Tu gali ateiti su nešvaria sąžine, sutepta širdimi, su nuodėmėmis ir nesėkmėmis, pavargęs ir nusivylęs. Ir pamatysi, kad atlaidus ir mylintis Jėzus supratingai tave priims.

Dievas niekada žmogaus neverčia pas Jį ateiti. Jis nenaudoja prievartos, tačiau kviečia mus su meile. Jis savo Dvasia traukia mus prie savęs. Mes patys renkamės, ar ateiti, ar ne. Į Dievo kvietimą galime ir neatsiliepti. Vis dėlto negalime paneigti pasirinkimo svarbos.

Jei ateisime, Jis priims mus tokius, kokie esame. Nereikia, ir nėra neįmanoma, pirma pasikeisti, tapti švarems, pamaldiems ir tik tada eiti Dievo akivaizdon. Jis nori mūsų tokių, kokie esame.

Daugelis neateina. Daugelis nusiųka, kai ateina Jėzus. Daugelis atsisako kvietimo. Jėzus jiems nepageidaujamas.

Vis dėlto kai kurie ateina. Jie skirtingi. Skirtingai nutolę nuo Jėzaus, jie nevienodai pripažino savo nuodėmes, nevienodai stipriai tikėjo, tačiau jiems bendra tai, kad jie atėjo ir buvo Kristaus priimti. Jis nėra vieno neatstūmė. ”Ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn6,37). Ir šiandien žmonės vis dar eina pas Jėzų, nes negali be Jo gyventi. Jis tapo jiems Vieninteliu ir Viskuo. Vieną dieną jie išgirs: ”Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ (Mt25,34).

Dievas kviečia ir šiandien. ”Dvasia ir sužadėtinė sako: ”Ateik!“ (Apr22,17). Tačiau daugelis delsia žengti šį žingsnį. Ir vieną dieną Jėzui teks ištarti jiems šiuos liūdnius žodžius: ”**Jūs nenorėjote!**“

Herbertas Neimanas DIEVO RANKOSE. Kasdieniai skaitymai metams

Toliau nuotrauka:

Vilniaus reformatai pasveikino naujai išrinktą vicesuperintendentu kunigą Tomą Šerną **Apginta daktaro disertacija iš Lietuvos ir Lenkijos reformatų istorijos**

*„Liuteronų balsas“ Nr. 4(66) pranešė džiugią naujieną, kad š.m. gegužės 28d. Klaipėdos universiteto dėstytojas, Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios Konsistorijos prezidiumo narys **kunigas Darius Petkūnas** sėkmingai apgynė daktarinę disertaciją Helsinkio universiteto teologijos fakultete tema: „Holy Communion Rites in the Polish and Lithuanian Reformed Agendas of the 16th and Early 17th Centuries“ (**Šv.Komunija 16 a. ir 17 a. pr. Lenkijos ir Lietuvos reformatų Agendose**). Pagrindinis dėmesys darbe skirtas 16 a. trečiojo dešimtmečio iki 17 a. vidurio Lenkijos ir Lietuvos reformatų liturginėms knygoms, Viešpaties Vakarienės doktrinai. Spausdiname sutrumpintą dr.Charles Evanson straipsnį **„Apginta daktaro disertacija“**.*

Disertacijos pradžioje D.Petkūnas apžvelgė Lietuvos ir Lenkijos Reformacijos istoriją, jos liuteronišką fazę, reformatų Bažnyčios susiformavimą bei išsiplėtimą, arijonų sukeltas teologines kontroversijas reformatų Bažnyčios viduje, sėkmingas kontrreformacijos šalininkų pastangas gražinti abi tautas į Romos katalikų Bažnyčios glėbį.

Tirdamas šią temą D.Petkūnas didelį dėmesį skyrė pirminių šaltinių paieškai Lietuvos, Lenkijos, Čekijos, Šveicarijos, Austrijos, Švedijos archyvuose bei bibliotekose.

Autorius darbe pateikia savo požiūrį į Sandomiro konsensą – dokumentą, kurį 1570m. pasirašė LDK ir Lenkijos liuteronai, reformatai bei Bohemijos broliai (Čekų broliai – „V.r.ž.“). Kai kurie istorikai šį dokumentą laikė 19 amžiaus Prūsijos bažnytinės unijos pirmtaku. D.Petkūnas įrodė, kad šį konsensą pasirašyti vertė labiau politinės nei teologinės priežastys, nes kai kurie teologiniai klausimai buvo palikti ateičiai. Nors konsensas suteikė vilties, kad neužilgo bus pasiekta pilna teologinė unija, pastaroji niekad taip ir neišsipildė, nes liuteronai ir reformatai nepajėgė prieiti prie vieningos nuomonės altoriaus sakramento atžvilgiu.

D.Petkūnas teigia, kad Lenkijos ir Lietuvos reformatų Bažnyčios skyrėsi savo liturgine tradicija bei dvasiniu charakteriu. Lietuvos Bažnyčia savo dvasiniu temperamentu buvo panaši į reformatų Bažnyčią ankstyvajame Reformacijos periode, mažiau dėmesio skyrė iškilmingoms liturginėms ceremonijoms, vengė bet ko, kas ją sietų su katalikybe. Tuo tarpu Lenkijos reformatų Bažnyčia buvo atviresnė liturginėms naujovėms. Siekdama suburti ekumeninį frontą prieš Romos Bažnyčią, ji ryžosi unikaliems liturginiams eksperimentams – į liturgiją įtraukė duonos ir vyno konsekraciją Kristaus Šventosios Vakarienės įsteigimo Žodžiais (*Verba Testament*) bei kitus reformatų tradicijai nebūdingus liturginius elementus. Akivaizdus skirtumas tarp Lietuvos ir Lenkijos reformatų liturginių tradicijų bei skirtingi jų dvasiniai temperamentai neleido pasiekti pilnos tarpusavio liturginės vienybės. Lietuvos reformatų Bažnyčia atmetė 1637m. atspausdintą Didžiąją Dancigo agendą (vėliau dalį jos apeigų patvirtino), kuri turėjo tapti šių Bažnyčių bei Bohemijos brolių pagrindine liturgine knyga ir 1644 metais Liubčios spaustuvelyje atspausdino savo krikšto, šventosios vakarienės bei santuokos apeigas. Tolimesnės pastangos suvienodinti šias skirtingas liturgines tradicijas buvo nuslopintos kontrreformacijos, kuriai praslinkus reformatų Bažnyčios tapo krikščioniškomis mažumomis, kurių pagrindinis tikslas buvo išlikimas šioje protestantams priešiškoje valstybėje.

LDK ir Lenkijos reformatų liturgijos atskleidžia laipsninį teologinį bei liturginį šių bažnyčių brendimą. Pergyvenusios arijonų judėjimo sukeltą vidinę Bažnyčios krizę, antitrinitarinės teologijos įsiskverbimą net į pačius aukščiausius valdymo sluoksnius, šios reformatų Bažnyčios iš naujo įvertino teologinius ankstyvųjų Bažnyčios susirinkimų nutarimus bei Bažnyčios tėvų pažiūras į šventąją Trejybę bei kristologiją. Šio proceso metu Lenkijos reformatai į liturgiją įtraukė Nikėjiškąjį tikėjimo išpažinimą – reformatams neįprastą liturginį elementą, kuris IV a. buvo suformuotas kaip atsakas į arijonų judėjimą visuotinėje bažnyčioje.

D.Petkūnas disertacijos išvadose paliečia Lietuvos ir Lenkijos Reformacijos periodizacijos aspektus. Naujausios istorinės studijos teigia, kad Reformacija šioje jungtinėje valstybėje baigėsi ne 16 a. septintame dešimtmetyje ar 17 a. pradžioje (kaip iki 20 a. vidurio tvirtino dalis istorikų), bet 17 a. viduryje. D.Petkūnas darbo išvadose teigia, kad reformatų Bažnyčios liturginės reformacijos procesai tęsėsi iki 17 a. penkto dešimtmečio, tai yra Bažnyčios dvasiniai bei liturginiai procesai vystėsi ir buvo vaisingi praėjus net ilgam laikotarpiui nuo jėzuitų atvykimo į Lietuvą bei Lenkiją 1569 metais ir net nuo 17 amžiaus pradžios, kuomet imta atvirai griauti reformatų bažnyčias.

Disertacija gali būti naudinga teologams bei liturgams, nes joje autorius teologiniu bei liturginiu požiūriu vertina unikalią Lietuvos ir Lenkijos kalvinizmo istoriją, reformatų teologijos išraiškas liturgijoje bei bažnytinėse ceremonijose. Ji taip pat gali pasitarnauti Lietuvos ir Lenkijos reformatų Bažnyčioms, kurios šio darbo dėka gali iš naujo pažvelgti į unikalią jų liturginę tradiciją bei dvasinį paveldą, įvertinti jų pamaldumo bei dvasingumo ištakas.

D.Petkūnas įnešė unikalų bei reikšmingą indėlį į Lenkijos bei Lietuvos Reformacijos istorijos, teologijos bei liturgijos tyrimus.

Dr.Charles Evanson

Mūsų jaunimo vasara

Nemunėlio Radviliškio vaikų stovykla

Kaip ir kasmet, Nemunėlio Radviliškyje veikė reformatų vaikų vasaros stovykla. Ją organizavo Lietuvos ev. reformatų jaunimo draugija "Radvila", padedant Bažnyčiai. Stovyklos direktorius – vilnietis studentas Ignas Skudrickas, personalo organizatorė – vilnietė Ilona Trečiokaitė, dvasinė vadovė – Biržų bažnyčios diakonė Gitana Gasiūnaitė. Iki šiol dešimt metų stovyklautojų dvasiniais reikalais rūpinosi vaikų numylėtinis vokiečių kunigas Dieter Gartmann. Šiomet jo nebuvo, bet, kaip visada, į Nem. Radviliškį iš Vokietijos atvyko ir kartu su lietuviiais būrių vadovais dirbo trys studentai ir vienas moksleivis.

Į stovyklą tėveliai vaikus atvežė iš Kauno, Klaipėdos, Vilniaus, Šiaulių, Pasvalio, Joniškėlio, Biržų, taip pat kartu su reformatų vaikais krikščioniškai leido laiką ir mokėsi pažinti Dievą Medeikių globos namų "Vaiko užuovėja", Karitonų šeimynos auklėtiniai. Iš viso stovyklavo per 100 vaikų, 13 vadovų ir tiek pat pusvadovių.

Kiekviena stovyklos diena prasidėdavo posėdžiu, mankšta, pusryčiais. Vėliau – įvairios pamokėlės, būreliai. Pirmoji stovyklos diena – šeštadienis buvo vaikų susipažinimo diena, sekmadienis – aplinkos tvarkymas, pirmadienis – sporto, antradienis – disko diena, trečiadienis – tėvų diena ir t.t.. Daug emocijų sukėlė tėvelių ir vadovų krepšinio varžybos, įvairios estafetės. Nem. Radviliškio bažnyčioje vyko pamaldėlės, pokalbiai dvasinėmis temomis, buvo mokomasi giesmių. Stovyklautojų laukė siurprizas – grupės "Weekends", kurioje stovyklos direktorius Ignas Skudrickas groja mušamaisiais, o būrio vadovas Kornelijus Šišla – vokalistas, koncertas. Pagrindinę reformatų vaikų vasaros stovyklos temą atskleidė žodžiai, išrašyti priešais mokyklą, kurioje vyko stovykla: **"Mokomės iš Jėzaus – Tėve mūsų"**.

"V.r.ž." inf.

Parengta pagal publikacijas Biržų laikraščiuose "Biržiečių žodis", "Šiaurės rytai"

Įspūdžiai iš stovyklos "Sidabrinėje"

Stovykla – vienas iš geriausių būdų smagiai praleisti bent kelias vasaros dienas. O jei tai "Sidabrinės" stovykla, kurioje galima išplėsti savo kūrybinius sugebėjimus, susirasti daug skirtingų ir savaip įdomių draugų ar net pabendrauti kaip su sau lygiais vadovų būryje, tai aš tegaliu jums patarti kaip draugams, kaip seniems, geriems pažįstamiems – atvažiuokit ir nepasigailėsit!

Iš pradžių gali būti baisu, kaip buvo man. Bet po kelių minučių, išlipę iš mašinos, suprasit, kad tai tik pirmas ir paskutinis bauginantis pojūtis, patirtas įėjus į palapinę ar atsisėdus prie stalo sodybos centre. Jus iškart pasitiks vadovai, prisistatys vaikai. Visi labai malonūs ir pasiruošę patirti naujus įspūdžius su jumis, jūsų jausmais ir abejonėmis. Pirmą dieną bus nerami, tačiau tik ši. Ateinančios dienos bus įspūdingos, tad siūlyčiau būti pasiruošusiems viskam: bitės, erkės, uodo įkandimams, o gal net ir prisipažinimui meilėje... Atrodytų trūksta miesto, to beširdžio, prie kurio esate pripratę ir kurį galite pavadinti savo namais, bet tai niekis, juk į miestą sugrįšite po kelių dienų, o stovyklos kitais metais gali ir nebelikti...

Dievas – atrodytų Jo nėra, jūs tiesiog Juo netikit, Jis jums neegzistuoja. Tačiau pabuvus šioje sodyboje pas kun. Tomą Šerną, Dievas jums taps nebe vizija ar fantazija, bet realybe, kuri pakeis pusę, na gal trečdalį jūsų gyvenimo...

"Fainiausias" dalykas, kad visi buvo paskirstyti grupėmis. Ne, "paskirstyti" – netinkamas žodis, nes grupę buvo galima pasirinkti pačiam, o jų – net trys: muzikos, dailės ir teatro. Aš asmeniškai norėjau eiti į dailės, nes joje galima buvo pasigaminti nuo įspūdingų kaklo papuošalų iki įvairiais raštais išmargintos skarelės ar kokio kito apdaro. Muzikos galima išmokti daugybę linksmų ir širdžiai malonių giesmių, groti elektriniu pianinu ar mušti būgneliais. Na, o aš nuėjau į teatro, nes dailės buvo labai daug vaikų. Ten išmokau įvairių teatrinių triukų, leisti įvairius garsus. Etiudai, kuriuos vaidinome poromis, buvo aptariami ir patobulinami vadovo Antano ir kitų. Vieną etiudą – "Kalnuose" – mes su drauge suvaidinome ir per išleistuvių pasirodymą. Tai apie dvi mokslininkes, ieškančias labai retos rūšies gėlės. Bet surastoji gėlė nukrito į prarają, kai viena iš mokslininkių ją nuskynė. Nors istorija taip liūdnei pasibaigė, visi žiūrovai buvo linksmi ir patenkinti – jie plojo. Na, bet pakaks apie tai. Geriau pakalbėkime apie žygį. Žygis buvo įspūdingas. Visi, neatsižvelgiant į vaikų norus, vadovų Raimio, Antano ir Alvydo buvo paskirstyti į dvi grupes. Tai buvo nuostabu, nes mes galėjome geriau pažinti vienas kitą. Nors ėjome labai ilgai ir siaubingai pavargome, plaukimas ežeru baidarėmis mus atgaivino. Plaukėme labai linksmi, tad atrodė, labai trumpai. Buvo gera, smagu ir įdomu.

Sodyboje yra pirtis, o prie pirties – tvenkinėlis. Pirtį mes kūrenome nenustodami, tvenkinėlyje – maudėmės. Tai ne juokai, nes jo gylis net 4 metrai, ten privisę varlių, dėlių... Baisu! Šalia pirties buvo galima kurti didžiulį laužą, bet mes jį sukūrėm tik vieną kartą – pirmą vakarą. Kitais vakarais ruseno mažas lauželis šalia stalo, prie kurio sėdėdavo vaikai, kelios mergaitės grodavo gitara ir dainuodavo. Romantiškos naktys!

Visą stovyklos gyvenimą filmavo vadovai, o po išleistuvių, naktį prieš išsiskirstymą, vaizdajuostę parodė vaikams. Tačiau man tą naktį jau reikėjo išvažiuoti. Taigi...

Sunkiausia ir graudžiausia buvo išsiskirstyti. Aš ir mano draugė važiuojome kartu ir pusę kelio apsikabinusios verkėme. Negalėjome susitaikyti su mintimi, kad daugiau galime ir nebesusitikti. Vėl teko sugrįžti į miestą, kuriame užaugome ir, turbūt, į kurį dar daug kartų sugrįšime iš įvairių pasaulio, o gal ir kosmoso, kampelių.

Stovyklautoja Severija Paukštytė, 13m.

Ištraukos iš parapijiečio Justo Brazausko laiškų tėvams

Intelektualai

Rašytojų namuose, kur aš dirbu, vieną kurį vakarą visi susirenka virtuvėje prie stalo, ant kurio daug vyno ir žvakių. Lena Pasternak išverda savo žymiosios žuvienės. Visi valgo ir maloniai šnekasi. Johanas atsineša gitarą ir pradeda dainuoti kupletus iš Odesos. Senyva vertėja iš Rusijos tęsia apie *iš tolimų tolių atitekančią Volgą* ir tuos *maskvietiškus vakarus*. Vytautas Račickas užtraukia *viens, du, trys graži Lietuva*. O jauna graži rašytoja Inger iš Norvegijos nuostabiai dainuoja ilgesingą liaudies dainą senąja norvegų kalba. Dar skambiau skamba islandiška daina, atliekama rašytojų dueto iš šios salos */Gotlando, Švedija – "V.r.ž. inf."/*. Paskui visi patraukia į didelį kambarį viršuje, kur patogiai įsitaiso ant sofelių prie židinio. O už lango pučia stiprus vėjas ir matosi tamsi jūra. Poetas islandas skaito savo eilėraščių apie vargšę širšę, praskaidrinančią vienatvę. Eilėraštis paskui perskaitomas angliškai ir rusiškai. */Rusų kalba čia prestižinė ir gerbiama. Bibliotekoje guli filmai apie Visockį ir Okudžavą, Tarkovskio "Veidrodis" ir kiti. Beje, tarp muzikos įrašų galima rasti ne tik džiazą, salsos, bet ir Kernagio akustinį albumą. O lentynose "gyvena" Kunčinas, Gavelis ir kiti/*. Ta pati norvegė skaito ištrauką iš savo romano "Veidu į užšalusį fiordą". Švedė pasakoja, apie ką ji rašo dabartinėje savo knygoje. Paskui visi išsibarsto po namą ir intelektualūs pokalbiai tęsiasi iki vėlos nakties.

Misija

Sekmadienį nuėjau į Svenska Missionskyrka */Švedų Misijos bažnyčią - "V.r.ž.inf."/*. Viena iš priežasčių buvo ta, kad gavome namų darbą stebėti ir aprašyti aplinką bei žmonių elgesį viešojoje vietoje. Ši bažnyčia atsirado, kai valstybė liberalizavo religijos monopolį. Šiemet ji švenčia 125 metų jubiliejų. Vidus kuklus, kaip reformatų. Per pamaldas grojama gitara ir pianinu. Jokių vargonų. Po pamaldų visi geria kavą ir valgo pyragus. Per pokalbį manęs paprašė papasakoti apie Lietuvą. Kalbant apie bendravimą ir bendradarbiavimą, kunigas sakė: "mums reikia jūsų daugiau negu jums mūsų". Prieš dvi savaites skaitė laišką iš Kongo, kur gyvena broliška parapija, praaugusi savo vyresnįjį brolių. Dar neseniai švedai mėgo daug keliauti ir pamokslauti, bet dabar daugiau žmonių atkeliauja į Švediją. Vieną vėlų vakarą tas pats kunigas Stokholmo metro stotyje sutiko du jaunus imigrantus iš Etiopijos. Jie jam tarė: "mes atvykome gražinti į jūsų šalį Dievo žodį, kurį jūs buvot atvežę į mūsų šalį".

O baltąją birželio naktį Norvegijoje šnekėjau su lietuviu, kuris atvyko mokytis į Švediją ir čia pasiliko. Jis vadino šalį dykuma....

Eismas

Kursas, kurį studijuoju, vadinasi Tarpkultūrinis supratimas. Sprendžiant tarpkultūrinius klausimus, gvildiname stereotipus apie Švediją ir švedus, darydami interviu vienas su kitu. Įdomiausia kurso dalis – studentų prezentacijos, kuriose pasakojame apie savo šalies šventes, istoriją ir žymius žmones. Žinoma, pasinaudojęs proga visiems papasakojau apie lietuvių aktyvią rezistenciją 1944 – 1953 metais, ir kaip tai įtakojo dabartinę šalies nacionalinę sudėtį. Švedai pasijuto truputį kalti, nes padėjo latvių ir estų partizanams, bet nepadėjo lietuviams. */Mano dėmesį į šią faktų sąsają, kad Lietuvoje daugiausia lietuvių ir kad jie labiausiai priešinosi, atkreipė Bairas iš Rusijos, keistai siaurom akim, su kuriuo įdomiai šnekėjom išgėrę alaus Jumurdėj, Latvijos gilumoj. Jo vieną senelį lietuviai vokiečių paprašyti sušaudė, nes buvo žydas, o kitas buvo sužeistas kovodamas Lietuvoje sovietų pusėje. Bet Bairas nelaike pykčio ir džiaugiasi už lietuvius betampančius europiečiais. "Eikit, labai prašau jūsų, eikit," - sako jis./*

Kurso metu vienas studentas pasakojo apie tai, kaip švedai eismą keitė. Pasirodo, švedai buvo paskutiniai kontinentinėje Europoje, kurie važinėjo kairiąja puse. Apie 1967 metus, sekmadienį, nusprendė tapti dešiniaisiais. Daug ruošėsi, visuomenė mirko informacijoje,

paskui staigiai pakeitė visus ženklus, kelio linijas ir parkavimo aikšteles. Tą lemtingą sekmadienio rytą 4 valandą 50 minučių eismas visoje šalyje sustojo kairėje kelio pusėje. /Individualiems lengviesiems automobiliams iš viso buvo uždrausta tą dieną važinėti./ Svarbiausios buvo tos dešimt minučių, per kurias visos mašinos turėjo pervaziuoti į kitą kelio pusę ir sustoti. Lygiai 5 valandą eismas vėl pajudėjo, bet jau dešine kelio puse. Buvo suvažiavę daug žurnalistų iš užsienio, kurie tikėjosi išvysti "didelį kraujo klaną". Bet nieko panašaus jie nepamatė.

Justas Brazauskas, Visbio universiteto magistrantas
Gotlando sala, Švedija, 2003 10 25

Garbiname Viešpatį šventoje Trejybėje

Š.m. rugpjūčio 1–7 dienomis Klaipėdoje vyko IX–asis vasaros giedojimo ir vargonavimo seminaras "Garbiname Viešpatį šventoje Trejybėje". Lietuvos protestantiškų bažnyčių chorų vadovus ir giedotojus į seminarą sukvietė Lietuvos Evangeliškosios Bažnytinės Muzikos Sandrauga. Giedojimo seminarui vadovavo LEBMS valdybos pirmininkė, choro vadovė Laura Matuzaitė, vargonavimo, dirigavimo ir chorinio giedojimo mokė Liubeko (Vokietija) Bažnytinės muzikos direktorius Hans-Martin Petersen.

Šiomet seminaro dalyviams pasiūlyta atlikti Klaipėdos kompozitoriaus Alvydo Remesos kantata chorui, solistams, vargonams ir pučiamųjų instrumentų orkestrui "Garbiname Viešpatį šventoje Trejybėje", 2004 m. (dirigentė Laura Matuzaitė), du Max Reger (1873-1904) kūriniai chorui ir Anton Dvoržak (1841-1904) mišių D-dur chorui ir vargonams "Kyrie" ir "Sanctus" dalys (dirigentas Hans-Martin Petersen). Koncertas įvyko rugpjūčio 7 dieną Nidos evangelikų liuteronų bažnyčioje. Solo partijas giedojo mecosopranas Judita Butkytė, baritonas Liudas Mikalauskas, vargonavo Renata Moraitė ir Gražina Petrauskaitė. Koncertą papuošė mecosopranas iš Vokietijos Anna Wawrzyniak, atlikusi F.Mendelsohn-Bartholdy kūrinį, bei Klaipėdos Romos katalikų Taikos Karalienės bažnyčioje vargonavimo užsiėmimuose tobulinusios Irena Kalvanaitė, Rasa Mikalajūnienė, Monika Stasiukėnaitė. Koncertas susilaukė tikrai labai šilto klausytojų dėmesio.

Seminaro metu, rugpjūčio 6 dieną, į Klaipėdos Universiteto humanitarinio fakulteto Teologijos katedrą buvo atvežti ir pastatyti vargonai – pozityvas, kuriuos LEBMS padovanojo Vokietijos Šiaurės Elbės Bažnyčia. Per vargonų pristatymą dalyvius pasveikino evangelikų liuteronų vyskupas Mindaugas Sabutis ir Bažnytinės muzikos direktorius, vargonų ekspertas Hans-Martin Petersen iš Vokietijos. Vargonų istoriją, susijusią su pokario lietuvių pabėgėlių stovykla Vokietijoje, papasakojo vargonininkas iš Bordesholmo Ulrich Hein. Naujus vargonus išbandė vargonininkė Gražina Petrauskaitė, giedojo seminaro choras. Visiems vargonų muzikos mylėtojams padėjo LEBMS pirmininkė Laura Matuzaitė. Vakaraž susirinkusieji pabaigė bendra giesme "Taigi mielam Dievui".

Dalyvė Rasa Mikalajūnienė

Auksinė sukaktis

*Liepos 4d. mūsų parapijiečiai **Regina ir Borisas Januševičiai** atšventė savo auksines vestuves.*

Nuoširdžiai sveikiname Reginę ir Borisą **50-ųjų sutuoktūvių** metinių proga, linkime ilgų ir prasmingų gyvenimo metų. Tegul Dangiškoji palaima ir toliau lydi Jubiliatų gyvenimo kelyje.

Vilniaus ev. reformatų parapijos valdyba

Sveikiname

*Rugpjūčio 21d. susituokė Vilniaus reformatų "Giesmės"
choristas **Erikas Saliuta su Marina Kapustina.***

*Sveikindami Jus širdingai meldžiam Dievą nuolatos,
Kad Apvaizda Jo galinga Jus globotų visados.*

Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė"

Šlovė Tau!

Šlovė Tau, Kristau!
Garbę Tau
Aš atiduodu
Amžiais,

Nes Tu sutvėrei
Pats mane,
Kaip žemę Tu
Sutvėręs.

Visa žmonija
Sako Tau:
-Šlovė, garbė
Per amžius!

Už viską šlovinam
Tave,
Garbė per amžius
Tau!

Ž.Žižiūnas